

Fire

smukke Biser.

Den Første:

En vakker Ven jeg har udvalgt.

Den Anden:

En sørgelig Bise jeg haver nu opsat.

Den Tredie:

Jeg gaaer i tusind Tanker.

Den Fjerde:

En Pige vandred' udi en Have.

~~~~~

Trondhjem. Trykt af E. U. Høeg. u. a.

V box 7:181

En vakker Ven jeg har udvalgt,
Den elsker jeg dog over Alt,
Den tænkte jeg skulde bli'e min Trost
Og hvile ved mit unge Bryst.

2.

Den Ven jeg ei forglemme kan,
Som gav sit Hjerte til en Mand:
Hver Aften jeg i Lunden gaaer,
Der maa jeg fælde mangan Taar.

3.

En Aften seent alt paa en Hoi
Jeg hvile ved en Furru-Voi,
Der horte jeg de Fugle sang,
Det var ved Solens Nedegang.

4.

Der kom til mig en Vandringmand,
Han talte til mig saa forsand:
D hvorfor græder Du, min Ven?
Har Du da ingen Trost igjen?

5.

Nu, hvorfor græder Du, min Ven?
Vor Gud i Himlen lever end, —
Han hjælper Dig, som narret blev,
Og tonner Hver, som over Svig.

6.

Som Fuglen venter lysen Dag,
Saa venter jeg hvert Klokkeslag;
Naar Timeglasset udrundet er,
Saa stunder det til min Afsked.

7.

Adjo min Faer, adjo min Moer,
Adjo min Søster, lille Broer,
Adjo, lev vel, ustadig' Ven, —
I Himlen samles vi igjen.

Mel. Enhver som vil vide hvad Kjærlighed er.

En sørgelig Vise jeg haver nu opfat,
Alt om en liden Pige og saa en brav Soldat;
De har hverandre svoren paa Vre, Liv og Sjæl,
At giftes med hverandre, men det fik intet Held.

2.

Da hendes Forældre nu dette mærkede,
De sagde da til hende, det skal nu ikke skee,
Du maae ham aldrig elske, Du skal ham aldrig faae,
Han er jo ei din Lige, det kan Du vel forstaae.

3.

Det var en Søndags Morgen, den Pige klædte sig paa,
Saa gik hun hen til Kirken, med stor Bedrovelse,
Da dette nu sig hendte, hun til sin Kjærest kom
Hun torde ikke kaste et Die til ham om.

4.

Hun ei paa hannem agted, men gik sin egen Vel,
Hun lod i sine Fagter, som hun ham kjendte ei,
Saa er det jo beskicket, det altid være maae,
En Aarsag til Ulykken, naar den skal for sig gaae.

5.
Da hun nu hjem var kommen og havde spist sin Mad,
Saa gif hun ud paa Marken og var kun lidet glad,
Da han nu dette mærkede, hun der alene stod,
Han havde ingen Røe, men strax til hende gaaer.

6.
Hør Du min søde Pige, jeg siger Dig et Ord:
Nu er Du saa bedrovet, hvad haver jeg Dig gjort,
Da Du mig forekommer, ret saa forunderlig,
Du haver vist ifinde at vil fixere mig.

7.
Ik nei min Hjertenskjæreste jeg det slet ikke vil,
Men mine Forældre de tvinge mig dertil;
De have mig forbuden, o det saa strængelig;
Ik Gud, hvad skal jeg gjøre, jeg er ulykkelig.

8.
Hør Du min søde Pige, staaer Du ei ved dit Ord,
Saa er det jo forgjæves hvad vi hverandre soer.
Ik nei min Hjertens Kjæreste, jeg det slet ikke gjør,
Men mine Forældre jeg dog adlyde bør.

9.
Derpaa han strax mon jage en Kniv i hendes Bryst,
Da gav hun ud et Skrig udaf hoieste Røst;
Saa slog han hende paa Munden, og soer dermed affted,
Alt hen til Bagten rendte og aabenbaret det.

10.
Ik hør I mine Venner, som her i Bagten gaaer,
Jeg beder eder Kjære gaae hen til vor Major,
Dg melder hannem dette: jeg haver med en Kniv,
Saa jammerlig berovet min Kjæreste sit Liv.

11.
Det var i Attenhundrede og elleve vi skrev,
I Hadersleb paa Følster den Gjærning han bedrev,
Hvorfor han nu for Dren sit Hoved lade maae,
For saadant Mord som dette, var ei Pardon at faae.

12.
Hun var alt som en Rose, saa deilig saa hun ud,
Kun sexten Aar tilfulde ei levet havde hun endnu,
Førend hun maatte lade sit unge Liv og Blod,
Allene for hun gjorde sin Kjæreste imod.

13.
Det var stor Hjertens Jammer for denne lille Møe,
Hun laae i fire Dage førend hun kunde døe;
Det var stor Hjertens Jammer paa alle og enhver,
Sfar for hendes Moder, som hende baaret har.

14.
Ik her I mine Venner, som haver Born fleer,
Jeg beder eder Kjære I ei forbyder meer,
Men lader eders Born kun elske hvem de vil;
Ihi Gud er deres Fader, han dem forserge vil.

Jeg gaaer i tusind Tanker,
Dg elsker den jeg ei kan faae;
Skjøndt han i Glæden vandrer,
Jeg derfor serge maa.
Stor Sorg var det jeg Dig ei fik,
Som jeg har havt saa kjer;
Men mange falske Mennesser,
Aarsagen dertil er.

2.
D havde jeg ei skuet
Dit Ansigt og din' Dine blaa,
Saa havde jeg ei kommet
Til Landet, hvor Du var;
Da havde jeg været lykkelig,
Dg fri for Sorg og Had.
Den Dag kan aldrig komme,
At jeg kan blive glad.

3.
See Blomsterne saa skjonne,
Paa Marken deilig staae,
Jeg serger mig tilbode,
For den jeg ei kan faae.
Ja om jeg i Døden gaaer,
Da bliver Sorgen din;
Men aldrig udi Verden
Gaaer Du udaf mit Sind.

4.
Langt heller vil jeg reise,
Den lange Wei med stort Besvær,
End som jeg vilde være,
Blandt falske Mennecker.
Til øde Mark jeg reise vil,
Dg der mit Telt opslaae,
Paa hvert et Ord jeg taler,
Uf Skoven Svar jeg faaer.

5.
Ne, af, min haarde Skjæbne
Mit Hjerte er med Sorg beklemmt,
Jeg havde mig en Ven udvalgt,
Han har mig reent forglemt.
Jeg ingen Anden have vil,
End den, som jeg har kjær;
Jeg serger og studerer,
Saa jeg er næsten qvalt.

6.
Nu slutter jeg min Bise,
Dg siger nu her alt Adje.
Jeg kan ei længer skrive,
Min Pen er bleven tør,
Min Hals er hæs, min Sorg er stor,
Min Ven har mig forladt.
Gud Fader udi Himmelen,
Han gjer mig Sorgen let.

En Pige vandred' udi en Have,
Til hende kom en ung Somand:
Hør, sagde han, hør søde Pige!
Vær Du forsikret jeg elsker Dig.

2.
Til dette Spørgsmaal jeg ei kan svare;
Thi jeg er af saa ring' en Stand.
Hvor kan Du saadant af mig begjære,
Jeg som din Tjener ei være kan.

3.
Dg kan Du ei min Tjener være,
Jeg bær i Sandhed Respect for Dig;
Men vil Du være min Hjertenskjære,
Saa har jeg Rigdom jo nok i Dig.

4.
Jeg har en Ven, alt om han lever;
For syv Aar siden reist' han bort fra mig.
Dg syv Aar efter ham jeg bier —
Er han ilive, han elsker mig.

5.
Dg er det syv Aar siden han bortreiste,
Han lever vist ikke mere nu. —
Men lever han, han har mit Hjerte,
Dg er han død, saa Gud annam hans Sjæl.

6.
Den Tid han horte, at hun var oprigtig,
Han kunde længer ei dølge sig:
Jeg er den Samme som for syv Aar siden,
Er kommen for at omfavne Dig.

7.
Er Du den Ven alt som Du siger,
Saa viis mig Ringen, som jeg Dig gav;
Thi syv Aars Skilsmis Forandring giver,
Siden min Kjærest drog bort fra mig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

8.

Saa tog han Haanden udi sin Lomme
Dg sagde: see her den søde Skat!
Her er den Ring, vi brød tilsammen.
Dentid hun saae den, til Jord hun faldt.

9.

Han spændte hende udi sin' Arme
Dg kyste hende en Gang, to, tre,
Seg er den Rigeste blandt alle Andre;
Thi jeg har funden min Kjereste!